

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

■ Ἡ ἀνάδειξις τοῦ συγκρητιστικοῦ ἄξονος Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου

Φάκελος

Α΄. Βατικανὸ-Φανάρι

Β΄. Βατικανὸ-Ἀθῆναι

«Τὰ θεμέλια τῆς Πίστεως ἀνασκάπτονται ἐπὶ δεκαετίες ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»

(Πρωτοπρ. π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1665/17.11.2006, σελ. 1)

«Τίς δύναται ταῦτα ἀστενακτὶ παρελθεῖν;... Ἀμφίβολα γέγονε τὰ ἀναντίρρητα»

(Μ. Βασιλείου, Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, § 70)

ΤΑ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΣΘΕΝΤΑ προσφάτως στὸ Φανάρι (29-30.11.2006) καὶ στὸ Βατικανὸ (14-16.12.2006), ἀπὸ τοὺς *Οἰκουμενιστὰς* Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἀπέδειξαν μὲ τὸν πλέον σαφῆ καὶ δυναμικὸ τρόπο, ὅτι ἡ παναίρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἔχει διαβρώσει εἰς βάθος τὴν ὀρθόδοξη αὐτοσυνειδησία τῶν ποιμένων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐνστερνίζονται τὸ *συγκρητιστικὸ ὄραμα* τῆς ἀντιπατερικῆς *Ἐγκυκλίου τοῦ 1920*, τοῦ θεμελίου αὐτοῦ καὶ τῆς βάσεως τῆς συγχρόνου μας *Διαχριστιανικῆς καὶ Διαθρησκειακῆς Κινήσεως*.

Ἡ διάβρωσις αὐτὴ ἔχει ὀδηγήσει πρὸ πολλοῦ τοὺς ποιμένας αὐτοὺς «*μακρὰν τῆς ὁδοῦ τῶν Ἁγίων Πατέρων*» (π. Θ. Ζήσης, «Ο.Τ.», ἀριθ. 1670/22.12.2006, σελ. 1), ἐφ' ὅσον σκέπτονται, ὀμιλοῦν καὶ πράττουν ὅλως

Φανάρι, 30.11.2006

Βατικανό, 14.12.2006

ἀντιθέτως πρὸς τὴν Πατερικὴν Παρακαταθήκην, ἡ ὁποία εἶναι διαυγεστάτη, ὅταν μᾶς προτρέπη:

«Καὶ μηδεμία ἔστω ὑμῖν κοινωνία πρὸς τοὺς σχισματικούς, μηθ' ὅλως πρὸς τοὺς αἰρετικούς· «οἴδατε γὰρ πῶς κἀγὼ τούτους ἐξετρεπόμην»· «σπουδάσατε μᾶλλον καὶ ὑμεῖς ἀεὶ συνάπτειν ἑαυτοὺς, προηγουμένως μὲν τῷ Κυρίῳ, ἔπειτα δὲ τοῖς Ἁγίοις· ἵνα μετὰ θάνατον ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς, ὡς φίλους καὶ γνωρίμους, δέξωνται καὶ αὐτοί».

(Μ. Ἀντωνίου, PG τ. 26, στλ. 969C-972A)

Ἡ πρόσφατος ἀνάδειξις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ *συγκρητιστικοῦ ἄξονος* Βατικανοῦ-Ἀθηνῶν-Φαναρίου ἀφυπνίζουν ἐπὶ τέλους τὸ ἠφαίστειον τοῦ *Ἀντι-οικουμενισμοῦ*, ἀναμένονται δὲ συντόμως ἐλπιδοφόρες ἐξελίξεις, στὴν προοπτικὴ τῆς *Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως* καὶ *Ἀποτειχίσεως*, ἐκ μέρους ἰδίως τῶν ἐν Ἑλλάδι *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Νέου Ἡμερολογίου*, πρὸς συσπείρωσιν ἐπὶ τέλους τῶν ὄντως Ὁρθοδόξων.

Ἐν κατακλείδι, πάντα ταῦτα δικαίωνουν πλήρως τὴν στάσι τῶν Ὁρθοδόξων *Ἀντι-οικουμενιστῶν* τοῦ *Πατρῴου Ἡμερολογίου*, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοῦ 1924 ἔχουν ἀποτειχισθῆ ἐκ τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ἐνιστάμενοι θεαρέστως κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ *Συγκρητισμοῦ*.

♦ **Μία** σειρὰ σχετικῶν κειμένων, τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσωμε, καταδεικνύει τὴν *ἀφύπνισιν* αὐτήν, ἡ ὁποία εἶθε νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὸν ἀκραιφνῆ πατερικὸ χαρακτῆρα τῆς,

«πρὸς ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁμόνοιαν»· «ἵνα καὶ ἐκποδὼν ἐλαθῆ ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν διάστασις, καὶ τῆς εἰρήνης πᾶσιν ἡμῖν ἀρμοσθῆ σύνδεσμος»· «καὶ τοὺς ἐφευρετὰς τῆς νεωτεροποιοῦ κενοφωνίας πόρρω που τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιβόλων βάλωμεν».

(Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi τ. 12, στλ. 1118E, 1003D· τ. 13, στλ. 404C)

**«Ἐὰν ἡμεῖς σιωπήσωμεν,
οἱ λίθοι κεκράζονται»***

(Λουκ. ιθ' 40)

**«Ἡ σημερινή, λοιπόν, “Ἐκκλησία” τῆς Ρώμης,
[κατὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο],
εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,
μὲ τὴν ὁποία ταυτίζεται χωρὶς κανένα δισταγμὸ
καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος»**

*Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου
π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνῶ,
Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν*

Ἡ **ΕΠΙΣΚΕΨΗ** τοῦ Πάπα Βενεδίκτου ΙϚ' στὴν Πόλη καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου στὸ Βατικανό, προκάλεσαν ποικίλα σχόλια στὸν Τύπο, ἀλλὰ καὶ παραλήρημα ἐνθουσιασμοῦ τόσο στοὺς οἰκουμενιστικοὺς κύκλους, ὅσο καὶ σ' ἐκείνους τῶν ἀρχιεπισκοπικῶν χειροκροτητῶν καὶ αὐλοκολάκων, ποὺ ἐξαρτοῦν ἀπὸ τὴν κοσμικὴ αἴγλη καὶ ἰσχὺ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τὴν δική τους προβολὴ καὶ κοινωνικὴ καταξίωση.

Πρὶν, ὅμως, καταγραφεῖ καὶ ἡ δική μου ταπεινὴ ἄποψη, ὡς ἀπάντηση στὴν ἀπορία κάποιων γιὰ τὴν «δῆθεν» σιωπὴ μου –καὶ λέγω «δῆθεν», διότι δὲν ἔλειψαν οἱ τηλεοπτικὲς τοποθετήσεις μου– θέλω νὰ ἐπαινέσω τὶς σπουδαῖες ἀναφορὲς στὸ θέμα τοῦ ἀγαπητοῦ συναδέλφου καὶ συναγωνιστοῦ π. Θεοδώρου Ζήση, τοῦ σεβαστοῦ μου καθηγητοῦ κ. Ἰω. Κορναράκη καὶ τοῦ κ. Γεωργίου Ζερβοῦ στὸν «Ὁρθόδοξο Τύπο» τῆς 22.12.2006, ἀλλὰ καὶ τοῦ καθηγητοῦ κ. Χρήστου Γιανναρᾶ στὴν ὅπως πάντα ἐντυπωσιακὴ ἐπιφυλλίδα του στὴν «Κυριακάτικη Καθημερινή» τῆς 24ης τοῦ ἰδίου μηνός. Προσυπογράφω τὶς εὐστοχεῖς ἐπισημάνσεις ὅλων τῶν παραπάνω καὶ δηλώνω ταυτισμένος μαζί τους στὴν προσπάθεια νὰ σωθοῦν ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ὁ αὐτοσεβασμὸς σ' αὐτὸ τὸν τόπο.

Θὰ περιορισθῶ γι' αὐτὸ σὲ μερικὲς μόνον παρατηρήσεις.

ΡΩΤΟΥΝ πολλοὶ –καλοπροαίρετα, ὅπως πιστεύω– *τί κακὸ γίνε-
ται μὲ τὶς συναντήσεις καὶ ἐπισκέψεις αὐτές, ὥστε νὰ δικαιολογοῦν-
ται οἱ διαμαρτυρίες.*

Ἐπαναλαμβάνω, λοιπόν, ὅ,τι καὶ μετὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα
Ἰωάννου-Παύλου Β΄ στὴν Ἀθήνα τὸ 2001 εἶχα ἐπισημάνει.

Ἄν οἱ ἐπαφές αὐτές ἔμεναν στὸ πολιτικὸ πλαίσιο (ἐφ' ὅσον μά-
λιστα ὁ Πάπας εἶναι «ἡγεμῶν» τοῦ Βατικανοῦ [«Souverain du Vati-
can» εἶναι ἕνας τίτλος του] καί, συνεπῶς, ἀρχηγὸς Κράτους), τὸ
πρᾶγμα δὲν θὰ ἦταν τόσο σοβαρό.

**Οἱ συναντήσεις, ὅμως, αὐτές γίνονται σὲ πλαίσιο «ἐκκλησιαστι-
κὸ» καὶ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ κορυφαίους ἐκπροσώπους τῆς Ὀρθο-
δοξίας ὁ Πάπας ὡς ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὅπό-
τε ἀναγνωρίζεται σιωπηρὰ καὶ τὸ Βατικανό, ἢ ἔστω ἡ Ρωμαιοκαθο-
λικὴ (Παπικὴ, ὀρθότερα) «Ἐκκλησία» ὡς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ,
αὐθεντικὸς δηλαδὴ Χριστιανισμὸς, μὲ *de facto* ἀμνήστευση τῶν
αἰρέσεων καὶ πλανῶν τῆς, πού εἶναι τόσαι πολλοί, ὥστε δίκαια νὰ
χαρακτηρίζεται ἀπὸ μεγάλους θεολόγους μας ὡς «παναίρεση».**

Τί ἄλλο θὰ μπορούσε νὰ διεκδικήσει ὁ Παπισμὸς ἀπὸ τὴν ἀμνή-
στευσή του καὶ τὴν καταξίωσή του ὡς Ἐκκλησίας, ὅπως, δηλαδή,
εἶναι τὰ Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς;

Γιὰ μιὰ ἀκόμη, δηλαδή, φορὰ ἐπιβεβαιώνεται ἡ **ἄμβλυση τῶν
συνειδήσεων Ὀρθοδόξων ἡγετῶν, ὥστε διαγράφοντας Συνόδους,
Πατέρες καὶ Κανόνες καὶ τὴν σωτηριολογικὴ διδασκαλία τους, νὰ
ταυτίζουν τὴν αἵρεση μὲ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν πλάνη
μὲ τὴν θεολογία τῶν Ἁγίων μας.**

* * *

ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟ ὕλικὸ θὰ ἀντλήσω ἀπὸ τὰ ἐπίσημα κείμενα, πού
διαβάσθηκαν στὴν Ρώμη. Θὰ περιορισθῶ δὲ σὲ θεολογικὲς ἐπιση-
μάνσεις.

Στὸ «*Ἀπολυτίκιον*» τῆς τελετῆς γιὰ τὴν παραλαβὴ τμήματος τῆς
ἀλύσεως τοῦ Ἀπ. Παύλου, γίνεται λόγος γιὰ «*τὴν Ἐκκλησία τῆς
Ρώμης*» μὲ ἀναφορά, ὅμως, στὸν Παπισμὸ, πού δὲν εἶναι φυσικὰ
συνέχεια τῆς πρὸ τοῦ σχίσματος ἐκεῖ Ἐκκλησίας.

Τὸ ἴδιο καὶ στὴν ἀκολουθοῦσα Εὐχὴ διαβάζουμε: «*Τῇ φιλαδέλφῳ
διαθέσει τῆς ἐν Ρώμῃ παροικίους Ἐκκλησίας σου*», γιὰ τὴν ὁποία
φράση ἰσχύει τὸ προηγούμενο σχόλιό μας. Τὸ κτητικὸ μάλιστα «*σου*»,

σχετιζόμενο με τον Ἰησοῦν Χριστόν, ἀποκλείει κάθε περίπτωση συγχύσεως.

Ἡ σημερινή, λοιπόν, «*Ἐκκλησία*» τῆς Ρώμης, [κατὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο], εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὴν ὁποία ταυτίζεται χωρὶς κανένα δισταγμὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

Γιὰ ὅσους ἔχουν αὐτὴ τὴν γνώμη, θὰ παρατηρήσουμε, ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι (Μητροπολίται) τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι γιὰ τὸ πλήρωμα συνεχιστὲς καὶ φορεῖς τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Ἁγίων Πατέρων μας.

Ἄν, ὅμως, ἡ σημερινή «Ἐκκλησία» τῆς Ρώμης εἶναι κατὰ τοὺς Ἐπισκόπους μας καὶ αὐτὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τότε αὐτομάτως αὐτοὶ ἐξισοῦνται μετὸς παπικοὺς «Ἐπισκόπους» καὶ συνεπῶς δέχονται οἱ ἴδιοι, ὅτι εἶναι ἐκτὸς Ὁρθοδοξίας...

Ἐμεῖς ὡς κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, μέλη τῆς «Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς (= Ὁρθοδόξου) καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας», ἐκφωνώντας τὸ «*Ἐν πρώτοις, μνήσθητι, Κύριε...*», προϋποθέτουμε τὴν Ὁρθοδοξία τῶν Ἐπισκόπων μας καὶ ὄχι τὴν ταύτισή τους μετὴν Αἴρεση καὶ τὸν αὐτοαποκλεισμό τους ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία.

Ἄρα στὸν λεγόμενον οἰκουμενικὸ διάλογο τὸ «κινδυνευόμενον» εἶναι ἡ ὀρθόδοξη ταυτότητα.

Τὸ «Μηνιαῖο Ἐνημερωτικὸ Περιοδικὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν» προέβαλε τὴν «Συνάντηση» τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου μετὸν πάπα Βενέδικτο ΙΣ΄ ὡς «Ἱστορικὴ Ἐπίσκεψη στὸ Βατικανό», πράγμα τὸ ὁποῖο ἐπιβεβαιώνει τὸ ὀρθὸν συμπέρασμα, ὅτι «ἡ σημερινὴ “Ἐκκλησία” τῆς Ρώμης», κατὰ τὸν ἀρχιεπίσκοπο, «εἶναι Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὴν ὁποία ταυτίζεται χωρὶς δισταγμὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος» (βλ. περιοδ. «Τόλμη», ἀριθ. 69/Δεκέμβριος 2006).

* * *

ΜΙΑ ἄλλη ἐπίμαχη φράση βρίσκεται στὴν «Προσφώνηση» πρὸς

τὸν Καρδινάλιον W. Kasper: *«τοῦ Πάπα Ρώμης καὶ πεφιλημένου ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ κ. Βενεδίκτου τοῦ ΙΣ΄».*

Πρόκειται γιὰ μίμηση τῆς καθιερωμένης ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ πατριάρχου Ἀθηνᾶγορου γραμμῆς καὶ γλώσσας, δείγματα τῆς ὁποίας εἶχαμε καὶ στὴν ἐδῶ ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα Ἰωάννου-Παύλου Β΄ τὸ 2001.

Στὴν ἴδια *«Προσφώνηση»*, ἐξ ἄλλου, ἡ ἀναφορὰ στὴν *ἄρση τῶν ἀναθεμάτων* εἶναι μίμηση τῆς πατριαρχικῆς τακτικῆς, χωρὶς νὰ λαμβάνεται κἂν ὑπόψη ὁ τρόπος τῆς *ἄρσεως* τους τὸ 1965, χωρὶς [ταυτόχρονη] ἄρση, ὅμως, καὶ τῶν αἰτιῶν τοῦ σχίσματος, τοῦ «Filioque» δηλαδή, τοῦ «Πρωτείου ἐξουσίας» κ.λπ.

Ἐντάξει, ὅμως καὶ κάτι ἐξίσου σοβαρὸ γιὰ τὴν δική μας πλευρά. Ἡ **τραγικὴ αὐταπάτη**, στὴν ὁποία ζοῦμε καὶ ἐνεργοῦμε.

Ἡ στοχοθεσία τῆς συνάντησης στὴ Ρώμη διατυπώνεται σαφῶς, στὴν *«Προσφώνηση»* πρὸς τὸν Καρδινάλιο Κάσπερ:

«Πρόθεσή μας εἶναι νὰ διατρανώσουμε ἐνωμένοι τὴν ἀντίθεσή μας στὴν ἐκκοσμίκευση τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος, μέσα σὲ μιὰ περίοδο ἰσοπεδωτικῆς Παγκοσμιοποίησης καὶ πολλάκις (sic) ἀντίθετης χρήσης (sic) τῆς τεχνολογίας».

Θὰ ἦταν ἀποδεκτὸ τὸ κείμενο αὐτό, μὲ ἐνθουσιασμὸ μάλιστα, ἂν πρόκειται γιὰ ἐξομολογητικὴ διάθεση καὶ ἡρωϊκὴ θρηνωδία γιὰ τὴν ἐκκοσμίκευσή μας, ποὺ ἔχει ἀποβεῖ σκανδαλιστικὰ ἀδυσώπητη.

Τὸ νὰ μιλοῦμε, ὅμως, γιὰ κίνδυνο *«ἐκκοσμικεύσεως τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος»*, ἀγνοώντας τὴν ἤδη ἀπὸ μακροῦ θεσμοποιημένη ἐκκοσμίκευση τοῦ Παπισμοῦ ἢ τὴν *«οὐῖω»* θεσμοποιημένη δική μας ἐκκοσμίκευση, ἐγγίζει τὰ ὅρια τοῦ παραλόγου.

Γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους ἀποδυναμώνεται μέχρι δακρῶν ἢ φράσης:

«διὰ νὰ προσφέρωμεν συνεργαζόμενοι πειστικὴν μαρτυρίαν πρὸς τὸν Εὐρωπαῖον τοῦ 21ου αἰῶνος».

(Προσφώνησις πρὸς τὸν Πάπα)

«Πειστικὴ μαρτυρία», ὅμως, δὲν προσφέρεται μὲ κοσμικοῦ - πολιτικοῦ τύπου συσπειρώσεις καὶ *«ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας»*, ἀλλὰ μόνο ὡς καρπὸς τῆς ἀγιοπνευματικῆς Ἀλήθειας, ἂν καὶ ὅταν εἴμεθα φυσικὰ φορεῖς τῆς καὶ ὄχι, κατὰ τὸν κ. Χρ. Γιανναρά,

**«θλιβεροὶ δεσμῶτες τῶν ἐξουσιαστικῶν σκοπιμοτήτων
ἢ τῶν ναρκισσιστικῶν ἐκζητήσεων τῆς διεθνούς δημοσι-
ότητος»!**

Θὰ πρόσθετα ταπεινά, καὶ κινήσεως κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὶς ἐπιταγές τῆς Νέας Τάξης καὶ τῆς Νέας Ἐποχῆς...

* * *

EINAI, ἔτσι, εὐνόητο γιὰ τὸ διεθνές, κυρίως ὁ ἰταλικὸς Τύπος, εἶδε μὲ εὐθυμὴ διάθεση τὴν τόσο ἐκθιαζόμενη ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους αὐλοκόλακες συνάντηση.

Ὅλοι ἀντιλαμβάνονται, ὅτι οὐδεμία σχέση ἔχουν αὐτὲς οἱ «φι-
έστες» μὲ τὴν σώζουσα Ἀλήθεια, ἀφοῦ εἶναι φανερό, ὅτι ἀποβλέ-
πουν σὲ ἀντλήση κοσμικῆς δύναμης ἢ τὴν τραγικὴ ἐκμετάλλευση
τῆς ἀφελείας μας γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση σκοπιμοτήτων «θηρησκευτι-
κῆς πολιτικῆς».

Τὸ 2001, μετὰ τὴν ἀνάλογη «φιέστα» τῶν Ἀθηνῶν, εἶχαμε δηλώ-
σει ὅτι «Ὁ Πάπας τὰ πῆρε ὅλα καὶ ἔφυγε»! Διότι τὸ ζητούμενο καὶ
τότε ἀπὸ τὸ Βατικανὸ ἦταν ἡ ἀναγνώριση τοῦ «βασίλειά» του Πά-
πα, ὡς «ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» καὶ ἡ προώθηση
τοῦ παγκοσμίου πρωτείου του.

Αὐτὸ ἔγινε καὶ τώρα.

Σὲ τελευταία, ὅμως, ἀνάλυση, ὅλο τὸ θέμα εἶναι κριτήριον τῆς
υπάρξεως στὴν Ἐκκλησία μας συνοδικοῦ θεσμοῦ καὶ τῆς λειτουρ-
γίας του.

Ἐπάρχουν, βέβαια, μητροπολίται, ποὺ ἀντιλαμβάνονται σαφῶς
τὰ γινόμενα, ἀλλὰ σιωποῦν ἢ ἀντιδροῦν χαλαρὰ «γιὰ τὴν διατήρη-
ση τῆς ἐνότητος», ὅπως μᾶς λέγουν!

Ἐπάρχουν καὶ ἄλλοι, ὅμως, ποὺ ἢ δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν βα-
ρύτητα τῶν ἀνοιγμάτων αὐτῶν ἢ δέχονται καὶ αὐτοὶ τὴν Παπικὴ
«ἐκκλησία» ὡς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, μὲ μυστήρια καὶ Χάρη. Γι'
αὐτοὺς ἡ ἔνωση ἔχει γίνῃ ἢ οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ὑπάρχει.

Ἐπάρχουν, ὅμως καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ ἐπιμένουν ὅτι μὲ τὶς συναντή-
σεις αὐτὲς «δίνουμε μαρτυρία» Ὁρθοδοξίας. Εἶναι καὶ αὐτὸς ἕνας
τρόπος αὐτοεφησυχασμοῦ καὶ καθησυχασμοῦ τῶν ἄλλων.

Καὶ ὅμως, ὁ «κατακλυσμὸς» ἔρχεται...

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ 1672/12.1.2007, σελ. 1 καὶ 5. Ἐπιμέλ. ἡμετ.